

S obzirom da sam sudjelovao u petodnevnoj (sada 7 dana po dvije terapije na dan) seriji terapija po ovoj metodi, mogu napisati nekoliko svojih zapažanja i približnih objašnjenja. Ova su tumačenja, naravno, stvar osobnog gledanja koje nije nužno i najrealnije. Suglasan sam s izumiteljem i za sada jedinim praktičarom ove terapije, Draganom Sekulićem, da je bit njegove metode teško potpuno shvatiti jer se radi o terapijskim efektima koji proizlaze iz nespješnog dijela psihe, analogno tomu da iz nespješnog proizlazi također i bolest. Dragan Sekulić živi i na ovakav način djeluje u Puli već dvadeset godina i tek u posljednje vrijeme za njega su se zainteresirali mediji te je za njegovu metodu saznalo više ljudi. On sam kaže kako ovaj način liječenja nije sam izumio, već se ova „metoda bez metode“ jednostavno u njemu rodila, odnosno probudila, tada kad je sa samilošću gledao vlastitog oca kako se bori s rakom pluća.

Gospodin Sekulić se ne bavi previše time da na samom početku terapije objasni svoju metodu. Formiranje predstave o čemu se u terapiji zapravo radi prije je prepreka nego pomoć kod prepuštanja procesu. Predodžbe o stvarima stvaraju sam ego zbog svoje potrebe da nadzire životne procese. Ego se, naime, plaši prepuštanja i sve čini da ga izbjegne. A bez prepuštanja i predavanja nema terapijskih efekata, a pogotovo ih nema kod metode koja se temelji na mobilizaciji nespješnih, ego nepoznatih sila. Iskusi gospodin Sekulić mudro izbjegava svaku mistifikaciju svoje metode. Dugo vremena svom postupku uopće nije dao ime. Kad bi ga upitali kako se njegova metoda naziva, jednostavno bi rekao: „To je to.“ Drugim riječima, metoda je to što sam osobno doživim. Ako ništa ne doživim, tada metoda ne znači ništa. Samo ime je beznačajno. Rasprava o nečemu što nisi doživio je besmislena. Ovakav je pristup karakterističan za trijezne zen majstore.

Na kraju je gospodin Sekulić ipak odlučio metodi dati ime. *Wu wei* je poznati daoistički izraz i znači djelovanje nedjelovanjem, to jest spontano djelovanje u koje se ne miješaju ni misao, a ni svjesna volja, tj. ego. *Buđenje*, koje je drugi dio imena ove terapije, znači da se radi o buđenju unutarnjeg latentnog znanja o kojem nikada nismo učili. Na sličnom načelu aktiviranja oslobađajućih, pročišćavajućih i iscjeljujućih sila iz nespješnog djeluje više poznatih metoda, npr. Rajneeshova dinamična meditacija i Bapak Subuhov latihan. Obje su ove metode izvedenice sufijskih metoda za postizanje ekstaze s kojima je eksperimentirao duhovni učitelj Georgij Gurđijev. Iste ove sile koje čiste organizam oslobađaju se i u primalnom kriku Arthura Janova i u holotropskom disanju Stanislava Grofa. Svuda po svijetu se na sličan način izvode i šamanska iscjeljivanja. I na kraju - nije bitno drugačije ni duhovno iscjeljivanje u crkvi Svetog Duha ili kod karizmatične katoličke obnove koje djeluju i kod nas. Najpoznatiji crkveni iscjelitelji ove vrste su pater Tardif i afrički nadbiskup Milingo, koji se svojim postupkom jako zamjerio pravovjernom kardinalu Ratzingeru, sadašnjem papi Benediktu XVI. Suština ovih metoda je predavanje i prepuštanje silama koje jedan dio psihologije Novog Doba naziva višim nespješnim. To nespješno hrani matricu tjelesne i duševne cjelovitosti osobe i aktivira je u smislu obnove bića ako se prizove na pravi način. O tome možemo govoriti u slučaju da čovjek dovoljno snažno želi promjenu i kad skupi dovoljno povjerenja te se prepusti silama koje ne poznaje i koje ne može kontrolirati kad se oslobode. Za oslobađanje iscjeljujućih sila zato je vrlo značajna osobna spremnost svakog pojedinca za promjenu koja se religijskim jezikom naziva preobraćenje. Stav, koji je karakterističan za unutarnje preobraćenje, uključuje pozitivnost, povjerenje, otvorenost, jednostavnost, skromnost, hrabrost, aktivnost, opraštanje i dopuštanje, iskrenost pri suočavanju sa samim sobom i, naravno, spremnost u budućnosti djelovati u skladu sa svojim najdubljim uvjerenjima. Sve ove osobine smekšavaju stare stavove ega koji su i doveli do blokada u živoj strukturi bića: negativnost, osude, zamjerke, nestrpljivost, pritiske i nasilje, strahove i grčeve, krutost i tvrdoću, izvrđavanja i laži, lagodnost i pasivnost, izmotavanje i ravnodušno pristajanje na loše compromise.

Na radionici kojoj sam svjedočio nije se puno pričalo o potrebnom stavu preobraćenja, ali se vrlo jasno dalo osjetiti da su ovaj stav sudionici usvojili. U svojoj praksi do sada nisam naišao na toliku međusobnu otvorenost, pozitivnost i spremnost da se pomogne. Izgledalo je kao da se sudionici oduvijek poznaju, iako su se ovdje prvi put sreli.

Mogli bismo zaključiti da su u radionici sudjelovali samo ljudi koje je unutarnji glas pozvao da dođu. U ovoj terapiji svakako je potreban pozitivan stav prema samoj terapiji. Naime, svaki sudionik je istovremeno i pacijent i iscjelitelj ili bi se drugačije moglo reći - sekundarni terapeut (ako g. Sekulića računamo kao primarnog). Događaji na seansama nisu jednosmjerne intervencije već spontana uzajamnost. Terapija se sastoji od dva sloja. Voditelj pokreće iscjeljujuće strujanje i tom se strujanju sudionici, koji na početku stoje zatvorenih očiju, nastoje što bolje predati. Kad dođe do probijanja egovih obrana, pacijent gubi kontrolu nad tijelom i pada na pod, a misaoni mu se tok usporava. Pritom ne gubi svijest, nego je čak i širi. Mnogima se otvara uvid u izvor i prirodu blokade koje su uzrokovale bolest i druge nevolje. Probudene iscjeljujuće snage snažno pritišću blokade i zato se bolovi vezani uz bolest mogu i pojačati te to traje sve dok blokade ne popuste i ne nestanu. Nakon uklanjanja blokada dolazi do opuštanja, dubokog mira, a često se javlja i osjećaj blaženstva. Čovjek se kupa u valovima svjetlosti i nadzemaljske sreće koja sve povezuje. Tijekom probijanja blokada sudionici pomažu jedan drugom. Pri tome ih vodi unutarnji osjećaj koji im kaže što trebaju uraditi onom drugom. Poslije seanse puno njih se pita kako je sekundarni terapeut mogao točno pritisnuti sva bolna mjesta koja su značajna za blokade, dok druga mjesta uopće nije doticao. Treba napomenuti i da se sudionici međusobno ne poznaju te da tijekom cijele seanse imaju zatvorene oči i stoga ne vide kome pomažu u probijanju blokada. Postupci uzajamne pomoći podsjećaju na elemente najrazličitijih terapijskih tehnika, od intenzivnih masaža, jogijskih asana pa do reikija. Mnogim sudionicima treba najviše pomoći u oslobađanju bolova i grčeva koji se pojavljuju prilikom probijanja blokada. Još kao djeca navikli smo se potiskivati bol i zadržavati njegovo izražavanje plačem i krikovima. Zbog toga većina ljudi tijekom iscjeljivanja zadržava proces pražnjenja boli plačem, uzvicima, savijanjem i udaranjem te samo bespomoćno kuka i dahće. Sekundarni terapeuti zato potiču nezaustavljivo i što potpunije izražavanje nevolje kako bi nagomilana bol davnih trauma zauvijek nestala iz čovjeka. Radi se o tome da čovjek postaje potpuno svjestan svoje želje i nade da će izbaciti iz sebe sve ono što mu je u nutrima teško, i zauvijek ostaviti iza sebe sjećanja na nevolje koje je prošao. Za budućnost mu ostaje spoznaja da bol treba odmah proživjeti, a također i odmah oprostiti svima koji su je uzrokovali.

Ona djeca koja imaju dobar kontakt sa svojom nutrinom sve ono što ih pogodi odmah isplaču i izviču i stoga kod njih ne dolazi do potiskivanja boli, tuge i osjećaja nemoći. Na taj način mogu ostati opušteni i slobodni, punokrvni i izražajni. Također i realni. Za sobom, naime, ne vuku prošlost i ne plaše se budućnosti. U danima kad se osoba nalazi na terapiji Wu Wei Buđenja (WWB) dolazi do ubrzanog suočavanja s vlastitim greškama koje su dovele najprije do brige, sukoba i nemira, a potom i do bolesti. Čovjek tada uviđa svoju naivnu privrženost koristima i odnosima zbog kojih je postao zarobljenik i tako izgubio energetsku protočnost koja je glavni preduvjet zdravlja. Dublje postaje svjestan od kakve je goleme važnosti slobodan odnos prema svemu što je relativno. Zato blokade najlakše probijaju bolesnici u završnim stanjima oboljenja od kojih je medicina digla ruke i koji se suočavaju sa smrću. Oni su svjesni da nemaju što izgubiti i brzo se prepuštaju i predaju. Gospodin Sekulić je pričao o velikom broju primjera pacijenata koji su bili medicinski otpisani. Kaže, kako za dvadeset godina koje je proveo primjenjujući metodu WWB, praktično nije bilo dijagnoze kod koje proces WWB nije pomogao i doveo do iscjeljenja. Čak i kod neizlječivih bolesti kao što su Alzheimerova bolest, multipla skleroza, mišićna distrofija, teški reumatizam kao i teške razvojne zaostalosti kod djece.

Na videu smo vidjeli mladog čovjeka kome je kralježnica bila tako teško oštećena da su ga članovi obitelji morali nositi u toalet, a po završetku WWB je pravio skokove preko glave. Prije dolaska na ovu terapiju liječnici su kazali da mu više niti operacija ne može pomoći. Vidjeli smo gospođu kojoj se poslije WWB iscjeljivanja noga produžila za dva centimetra. Vidjeli smo dječaka kome je ova terapija zaustavila rast tumora u glavi, a dotle bolest nisu uspjele zaustaviti ni četiri operacije, kao ni kemoterapija. Sekulić nam je pokazao gospođu koja je bila godinama teška dijabetičarka, a koja je ozdravila poslije WWB i sada smije sve jesti. Brojnim pacijentima čudesno su se obnovili oštećeni kukovi, kralješci i intervertebralni diskusi. Bilo je dosta pacijenata koji su na liječenje došli sa štakama i koji su ih mogli odbaciti poslije nekoliko seansi. Osobno sam vidio gospodina koji je, plačući od

sreće, ispričao kako je petnaest godina patio od glavobolje i da ga sada glava više ne boli. WWB pomaže, naravno, i kod duševnih smetnji. Neki su pobijedili depresiju, drugi ovisnost o drogama, alkoholu i duhanu, treći strahove, tjeskobu i brigu. Bračni parovi koji nisu znali nadići međusobne sukobe u terapiji su se brzo oslobodili svojih fiksnih ideja zbog kojih su se i sukobljavali. Neki, kojima je loše išao posao su se sredili i uspjeli, nakon što su prethodno pronašli svoj unutarnji mir i vjeru u život. Drugi su, pak, završili školovanje, a prije WWB su, zbog malodušnosti, već bili izgubili svaku nadu. Mnogi su nadišli žalopojke koje su im godinama zagorčavale život i postali veseli i puni vjere u život. Pojedini sudionici WWB govore kako su im se poslije ove terapije probudile neke duhovne sposobnosti: jako im se povećala intuicija, javljaju im se vizije, počeli su kanalizirati poruke, počeli su prizemljivati suptilne svjetlosne energije, probudile su im se unutarnje iscjeliteljske sposobnosti i slično. Većina sudionika je primijetila kako bolji dodir s nesvjesnim pozitivno djeluje i na okolinu. Ljudi oko njih su mirniji i ljubazniji, nesuglasice se lakše rješavaju, čak i ruže bujnije cvjetaju, a iz kuće bježi gamad. Neki i kod kuće nastavljaju vježbati WWB, iako je energija grupe u pravilu jača, dok se drugi potpuno spontano uključuju u proticanje wu wei energije i to onda kad okolnosti zaprijetu njihovoj unutarnjoj ravnoteži. Već nakon nekoliko minuta opet pronalaze svoje središte i u njemu se usidruju. Na taj način nije teško ostati miran i priseban čak i u neugodnim situacijama. Njihove prosudbe više ne vodi um(ego) koji je podložan brojnim sumnjama, već osjećaj, zapravo ona primarna, sveznajuća inteligencija koju zovemo intuicija.

Svaki iskusniji čovjek zna kako je osjećaj najvažnija stvar na svijetu. Ne može ga se naučiti. Njega treba osjetiti. Osjećaj odlučuje također i o tome kome je kakva terapija odgovarajuća. Nekog će privući WWB, drugi će ići na iscjeljivanje Svetim Duhom kojeg, prilikom mise, daruje svećenik karizmatične katoličke obnove, neki će se uključiti u iscjeljujući božanski tok u krugu prijatelja Bruna Grönninga, a neki će moliti za zdravlje prilikom hodočašća u Međugorju. Razlika je samo u vanjskom obliku, bit je svugdje ista. Srž je vjera u iscjeljujuću moć energije koja dolazi iz, za oči nevidljivog, izvora života, bez obzira kako gami nazivali. Iskustvo nas uvijek ponovno uči kako je pomoć koja dolazi od strane ljudskog znanja ograničena, dok je pomoć koja dolazi iz srca života bezgranična .